CARAGIALE

MOMENTE

R. P. R.
BIBLIOTECA CENTRALĂ
DE STAT

BUCUREȘTI
Editura Librăriei SOCECŬ & Comp.
1901

C. F. R.

Doĭ amicĭ, Niță și Ghiță, șed la o masă în berărie și vorbesc încet despre cine știe ce. Ușa stabilimentuluĭ se deschide cu sgomot, și intră foarte vesel un muștériŭ noŭ, un om maĭ mult tênĕr ca bĕtrân. După toate aparențele, sosește dintr'un alt stabiliment similar, unde trebue să fi stăruit mult. Noul sosit se uită la mesele ocupate, pare c'ar căuta o cunoștință, și'și oprește în sfîrșit privirile asupra celor doĭ amicĭ. Cu pas maĭ mult hotărît decât sigur, vine drept la masa lor.

Muștériul cel noŭ îngălează silabele, pe unele prea slabe neglijându-le chiar de tot.

Muștériul. — Salutare, neică.

Niță și Ghiță. — Salutare.

M. — Imĭ daț voe?

N. — ... Poftim.

M. — Nu vĕ deranjez, ca'va-s'zică.

G. — ... Nu.

M. — Vorbeațĭ ceva secret?

G. — ... Aș!

(Tăcere.)

M. — Frate ... o fi târziŭ? .. că pe-al meŭ, l-am dat să'l dreagă ...

N. — Unu fără un sfert.

M. — Umbli regulat?

N. — După gară.

M. — ... Miţa acu trebue să fie... Cât aĭ zis că e?

G. — Unu fără un sfert.

M. — ... între Ghergani şi Conţeştĭ... Am lăsat-o să plece cu şeful... (bate tare 'n masă) Bine, frate, eŭ nu beaŭ nimic, ca'va-s'zică?.. Dă'mĭ o halbă...

(Niţă şi Ghiţă se uită unul la altul, întrebându-se reciproc din ochĭ, cine este amicul.)

Amicul (ciocneşte halba cu paharele amicilor, şi bea) — Pardon... un moment. (pleacă)

G. — Cine e amicul? îl cunoştĭ?

N. — Nu.

G. — E cam trecut...

N. — Ce cam! e bine de tot.

Amicul (se 'ntoarce la loc). — Frate, e târziŭ? Câte să fie?

N. — Unu şi zece.

A. — Acuma sunt în gară la Titu: mănâncă gogoşĭ la madam' Mari, ca' va-s'zică.

G. — Cine, nene?

A. — Miţa, nu ţi-am spus?.. Băete, o halbă.

N. — Frate, cine e Miţa asta? fă-mĕ să 'nţeleg.

A. — Cum? nu ştiĭ?

N. — Nu.

A. — Nevastă-mea, frate.

G. — Bine, nene, nu ţi-e frică s'o laşĭ singură noaptea pe drum?

A. — Păĭ nu ţi-am spus că nu e singură?.. e cu şeful...

N. — Bine-bine, înţelegem noĭ, dar... în sfîrşit, tocmaĭ d'aia... par'că... dè... o femee singură...

A. — N'aĭ grije! Cupeŭ separat... Intri, închizĭ lumina, tragĭ perdeluțele și te 'ncuĭ pe dinăuntru: cupeŭ de servicĭ, ca' va-s'zică — sepa'at! (face cu ochiul). Poțĭ să dormĭ pînă dincolo de Filiași... Trenul 163... ĕl maĭ bun pentru noĭ ĕsta e: trenul 163... (ceĭ doĭ amicĭ rîd) Câte sunt acuma?

N. — Unu și jumĕtate trecute.

A. — A plecat din Titu... A trecut și de Mătăsaru. Mița acu trebue să'ĭ tragă la soamne...

G. — Da' șeful?

A. — Și șeful... Pardon... un moment. (pleacă)

N. — E dulce.

G. — Bărbat de zahar.

N. — Stăĭ, să vedem ce fel de persoană e Mița.

A. (se'ntoarce la loc) — Singură, n'aș lăsa-o eŭ! știĭ! femee tînără, nu face să umble singură... Sunt măgarĭ cari n'aŭ maneră și...

G. — ...Dacă o fi și curățică.

A. (pufnește de rîs) — Curățică!.. Mița, curățică!.. Ce vorbeștĭ, dom'le? Imĭ pare rĕŭ... Frumoasă, dom'le! înghiață puțul... Stăĭ, să vezĭ... (Se caută în buzunar, scoate portofelul și din portofel o poză, pe care o trece amicilor. Amicĭĭ privesc lung poza cu niște ochĭ plinĭ de admirație.) Eĭ? așa e?

N. — Strașnică, domnule!

G. — Minune!

A. (mîndru) — Aș! poza e moft! s'o vezĭ în natură, dom'le... e ceva, ca'va-s'zică... Mĕ rog, destul! s'o vezĭ în natură!

N. — E naltă?

A. (cu siguranță) — Potrivită.

G. — Blondă?

A. — Aur, nu altceva. Uite pĕr! Crezĭ că'l face cu ferul? Aș! natur... S'o vezĭ dimineața, cum

drăcueşte, că nu şi'l poate descurca... E lucru mare!

N. — De câţi ani e?

A. — Cam de câţi zici d-ta, după poză?

N. — De vreo douăzeci-şi-cinci.

A. — Vezi?.. Şi mai zici că 'n poză te flatează... N'a 'mplinit nici douăşunu.

G. — Fie, nene, să vă trăiască! aţi ştiut ce-aţi ales... Şi o iubeşti?

A. — Ei bravos!.. Cum să n'o iubeşti!.. E lucru mare domnule, când îţi spuiu. Apoi în gară la noi, e comedie! Toţi pasajerii, când trece trenul ziua, toată lumea, uite aşa întoarce capul şi se uită la ea, la fereastră, — că stăm sus în gară.

N. — Da... şeful unde şade?

A. — Tot sus.

G. — Şeful e familist?

A. — Aş! Nu vrea să se 'nsoare; zice că nu ţine la femei. Ce mai rîde Miţa de el, e lucru mare! Mereu îl tachinează, şi să vezi ce e frumos, că el se supără! Odată, nu ştiu cum l-a tachinat, că s'a certatără strașnic — n'a vorbitără... o zi 'ntreagă...

N. — Şi pe urmă?

A. — Pe urmă s'a 'mpăcatără; trebuia să se 'mpece, n'avea 'ncotro! dacă mâncăm împreună, ca' va-s' zică! ştii, vine de stă cineva vizavi la masă... nu se poate! A stat ei serioşi cât a stat, şi mă făceam şi eu serios, şi zice şeful: „Pardon, maşer, v'am călcat!“ şi pe urmă ne-a pufnit pe toţi rîsul...

G. — Da şeful ce-fel de om e?

A. — Foarte bun băiat...

N. — Nu adică de bun; dar ce fel de om e? în vîrstă?

A. — Ei aş?.. nici de treizeci de ani... Să vezi; dom'le, frumuseţe de băiat! Stăi, că am uitat să

vi'l arăt (scoate iar portofelul și din portofel o altă poză). Uite. (Amicii iaŭ poza și o privesc cu oarecare gelozie) Așa e?

G. — Voinic bărbat!

A. — Aș! să'l vezĭ în natură. Maĭ nalt ca d-ta! și încă în poză nu ese roșu!.. Să'l vezĭ când își pune șapca roșie, așa cam la o parte... Strașnic, dom'le! mustățile alea negre ca abanosul și niște sprîncene! Când trece trenul, toate cocoanele cu ochiĭ la el, să'l soarbă și maĭ multe nu! Dacă n'ar avea șapcă roșie, l-ar deochia diavolițele!

N. — Da, scuză-mĕ, să te 'ntreb, copiĭ aveți?

A. (rîzênd foarte tare) — Ce vorbești, nene?.. sunt însurat numa de cincĭ lunĭ...

N. — Așa?.. apoĭ atuncĭ, nu e vremea perdută; o să aveți...

A. — Așa nădăjduim și noĭ... Câte ceasurĭ sunt?.. ia vezĭ.

G. — Douĕ și'un sfert.

A. — Acuma intră în Leordenĭ.

N. — Mĕ rog, da dumneata ce ești acolo la gară?

A. — Eŭ?.. Magazioner... Maĭ luăm un rînd?

G. — E cam târziŭ; mâne am canțilerie de dimineață...

A. — Numa un rînd... Băete! treĭ...

N. — Și acuma ești în congediŭ?

A. — Ce conged!.. Ce să maĭ cer conged! Mĕ 'nvoește șeful când vreaŭ să plec. Pot să lipsesc și câte treĭ zile; maĭ ales acuma, cu criza asta, nu prea e atâta lucru!

G. — Nene, dă'mĭ voe să 'nchin în sănĕtatea soției dumitale... Să vĕ trăiască!

A. — Mersi!

N. — Și eŭ închin în sănĕtatea șefuluĭ d-tale... Să vĕ trăiască!

A. — Mersi!

G. (dă să bea, îĭ rĕsare şi pufneşte) — Nene! (cu multă căldură) Nene! lasă-mĕ să te pup! (se pupă cu magazionerul) Eştĭ maĭ dulce ca mierea! (rîd toţĭ) Mult aş vrea să cunosc pe şeful şi pe soţia d-tale! (cu duioşie) Ce-or fi făcênd eĭ acuma?

A. — Dorm tun... Câte ceasurĭ aĭ?

N. — Treĭ fix.

A. — A intrat în Piteştĭ... La Piteştĭ stă treĭştreĭ de minute...

(Ceĭ doĭ amicĭ îl îmbrăţişează pe rînd şi 'l pupă cu multă căldură.)

G. — Nene! eştĭ un om fericit!.. să trăeştĭ!

A. — Asta, ce'ĭ drept, aşa e... sunt fericit, slava Domnuluĭ! Nevasta frumoasă am, să'mĭ trăiască! slujbuşoară bunicică am — dè! orĭ şi cât să zicĭ, magazioner... dacă nu curge, pică! de şef încaĭ, ce să maĭ zicem! ţi-este ca şi un frate, odată ce ţi-e cumnat, ca' va-s' zică!

(Amêndoĭ amicĭĭ după ce aŭ rîs tare, rĕmân foarte nedomiriţĭ.)

N. — Cum, cumnat?

A. — Dacă 'ĭ fratele Miţiĭ!.. Da ce credeaĭ?

G. — Atuncĭ, n'am făcut nimic...

A. — Cum, n'am făcut nimic?

N. — Noĭ gândeam...

A. — Cum, nene? Apăĭ daca nu'ĭ era frate bun, se putea? Cum, adică? era să las aşa mîndreţe de femee... noaptea... cu aşa frumuseţe de bărbat?.. în cupeŭ de servicĭ!.. (face cu ochiul) sepa'at, ca' va-s' zică!.. (rîde cu multă poftă) ştiĭ că 'mĭ place!.. Câte ceasurĭ aĭ?

N. — Ce 'ţĭ pasă?

A. — Vorba e, vreaŭ să ştiŭ unde e Miţa acuma.

N. — (plictisit) Treĭ şi jumĕtate trecute.

A. — A plecat din Piteşti... Aĭ să mergem undeva, să bem câte un jvarţ.

G. — Nu maĭ mergem.

A. — De ce?

N. — Nu maĭ aĭ niciun haz!

C30

R. P. R.
BIBLIOTECA CENTRALĂ
DE STAT